

Няма значение от кое време са

Сборник с български
фантастични разкази

БУКВИТЕ

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. „Полет“ от РАДИ РАДЕВ
2. „Храна“ от СЛАВЯН ЙОРГАКИЕВ
3. „За спомен“ от МАРИЯН ПЕТРОВ
4. „Сертификаторът“ от СВЕТОСЛАВ ГЕОРГИЕВ
5. „Провалът“ от СТАНИМИР КОСТАДИНОВ
6. „Кучето“ от СТЕФАН КРЪСТЕВ
7. „Картини върху варовик“ от РАДОСЛАВ ФИЛИПОВ
8. „Няма значение от кое време са“ от СЛАВЯН ЙОРГАКИЕВ
9. „Буря“ от СВЕТОСЛАВ ГЕОРГИЕВ
10. „Имал ли е Моцарт приятел астроном?“ от МАРИЯН ПЕТРОВ
11. „Първобитно племе“ от СТАНИМИР КОСТАДИНОВ
12. „Убиец на кошмари“ от РАДИ РАДЕВ
13. „Борба за живот“ от СТЕФАН КРЪСТЕВ
14. „За какво да живея“ от РАДОСЛАВ ФИЛИПОВ
15. КРАТКИ БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ за авторите

ПОЛЕТ

от Рагу Рагеѝ

- Юра, връзката с “Платан” се губи.
- Това е заради Дядо Мраз, Володя.
- Какъв Дядо Мраз?
- Погледни вдясно – гласът на Юрий бе изтънял.

Вдясно от изстребителя летеше сив диск. Беше голям колкото самолета и се виждаше един илюминатор, който светеше.

- Юра, това прилича на летяща чиния.
- Именно, Володя.
- Какво да правим? Да се опитаме да и избягаме? – Серьогин звучеше стреснато.
- Може. Но не знам дали ще успеем.
- Виждал си я и преди? Затова ли я наричаш Дядо Мраз? Това е кодово име?
- Да. Не знам дали е същата... Но нещо подобно следваше “Восток 1” осемнадесет минути. Тогава ръководството реши да ги наричаме Дядо Мраз.
- Увеличавам скоростта, Юра.

– Давай колкото можеш, Володя. Нека изцедим всичко от този МиГ.

– А ако все пак ни настигнат?

– Ще им предложим водка и колбас.

Самолетът полетя с цялата мощ на двигателите си. НЛО-то не изостана. Напротив, настигна ги и се доближи на десетина метра.

Юрий се опита да бъде невъзмутим. За да окуражи Владимир, запя „Летете, гълъби, летете“.

От лелящата чиния излезе широк лъч синя светлина и обля кокпита на МиГ-а.

– Те се опитват да ни направят нещо. Мислиш ли, че ни нападат? – притесни се Серьогин.

– Трудно е да се каже. Виждам ги за втори път.

Кабината на самолета започна да се отваря. Въздухът шумно започна да изтича. Предпазният колан на Юрий бе откопчан от лъча светлина.

Серьогин се замисли дали да катапултира. Кислородът в кокпита започна да свършва. Владимир изгуби съзнание.

Юрий бе природно по-издръжлив и доста по-трениран. Успя да се пресегне

към бутона за катапултиране. В този момент цветът на лъча излизащ от летящия диск се промени. От син стана ярко жълт. Юрий усети, че не може да помръдне. Кабината вече бе широко отворена. НЛО-то се премести и застана точно отгоре над самолета.

Жълтият лъч прихвана Юрий и започна бавно да го притегля към летящата чиния.

Гагарин почувства, че силите му го напускат.

Юрий започна да идва в полусъзнание, когато се озова в трюма на НЛО-то. Май че му предстоеше нов, много дълъг полет. Уверено каза:

– Поехали!

= (КРАЙ) =

ХРАНА

от Славян Йоргакуев

2211 година. Това, което всички знаеха, че ще се случи, накрая стана действителност. Населението на Земята достигна критичната си точка от седемдесет милиарда души и основният проблем пред всички бе храната! Милионите заводи, които произвеждаха изкуствени храни, пълни с полезни и вредни химични елементи, едвам успяваха да изхранят населението. Храната бе безвкусна и често се предполагаше, че е причина за многото нови и странни болести.

Световното правителство изпрати космическа експедиция до най-близката планета, на която бяха открити почти същите климатични и природни условия, като на Земята.

След няколкогодишно чакане от експедицията се получи съобщение, че са открили най-невероятното животно, което идеално става за храна. Месото му било вкусно и крехко, въпреки че се хранело с камъни и пръст. Било голямо колкото малко теле, засмуквало дребни камъни с нещо като хо-

бот и имало благ характер. И бездруго на Земята бяха останали предимно камъни.

Бяха качили на борда на космическия кораб дузина от тези животни. Това наистина са най-странните същества, които човек бе виждал до този момент. Размножаваха се от само себе си и най-важното бе, че бяха като хидри. Ако откъснеш крака им, той регенерира и се възстановява за няколко часа. Идеално за прехраната на човечеството!

Бяха проведени експерименти и след като няколко доброволци се храниха три месеца с месото от тези животни и не бе установено нищо нередно, решиха да транспортират новата спасителна храна до Земята.

Капитанът на космическия кораб и един от заместниците му седяха в креслата пред пулта за управление и си почиваха.

.....

В този момент уредите за засичане на движение на кораба подадоха сигнал. Идваше от хибер сектора, където под хибернация бяха сложени новите животни.

Там спяха и останалите членове от екипажа.

Помощник-капитанът погледна бързо към холовизора, но не видя нищо, защото всичко бе тъмно.

После включи дистанционно аварийното осветление в камерата и видя, че една от хибернетичните капсули е отворена и празна.

.....

Помощникът включи фенера си и тръгна към отворената капсула. Малко преди да я достигне, някой го нападна в гръб и го удари силно зад врата. Той падна и изгуби съзнание.

= = = (СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ) = = =

ЗА СПОМЕН от Мариян Петров

Що ли ми трябваше на баир лозе? Ама нали е модерно, нали е безплатно, нали е чест. За това, разбира се, имат вина НИ-ИЧАВО и „Хогуортс“, които позагърбиха обичайните си дейности и съюзиха усилията си в прозаично-техническата разработка на машина на времето. И когато на бял свят се появи първият прототип, вярно, пътуващ само в миналото, и бе предоставен на фантастите от цял свят, за да посетят някои от любимите си, описани от тях времена и места, всички сякаш пощуряха. И напук на принципа за не-намеса и на теорията на хаоса, известна още като „ефекта на пеперудата“, всички започнаха да мъкнат оттам всякакви неща за спомен. Явор, например, довлече с бая пот на челото печатната преса на Гутенберг. Не знам дали успехът на списанието му „Дракус“ се дължи на факта, че се печата на тази световноизвестна рядкост,

или пък на класата на произведенията в него, но е безспорен факт, че печатарската машина в музея в Майнц е просто съвременен копиен оригинал. Бранко пък откъсна ножа на Джек Изкормвача, с което остави Скотланд Ярд и досега да се чуди кой всъщност е бил Убиецът от Уайтчапъл, поради липсата на основното доказателство – оръжието на престъплението. Андрея сви фино нагана на Держински, така че на Железния Феликс му се наложило да изпише кофе мастило в мазетата на създаденото от него ЧК, което историята благоразумно премълчава. Сибин се изхитри да задигне всичките котки, завързани върху щитовете на воините на Камбиз, така че на персийците им се наложило да разчитат предимно на воинските си умения срещу египтяните. А Адриан... Но да не се разпростирам. Достатъчен ми е и проблемът с моя „сувенир“.

= = = (СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ) = = =

ПРОВАЛЪТ

от Станимир Костадинов

– Хайде, моето момиче, събуди се! – чу тя в просъница плътен мъжки глас.

– Разсъмва се вече, слънцето изгрява.

В следващия миг усети как слънчевите лъчи погалиха лицето ѝ. Отвори очи, видя наведения над нея Великан и тутакси извърна глава в страни. Беше ѝ неприятно да го гледа. Огромните му размери, тъмнорижавата му гъста брада и строгият пронизващ поглед, будеха у нея страх и отвращение.

– Обърни се към мен! Погледни ме! Неприятно ли ти е да ме гледаш? Да не би да ме намираш гаден? Ще трябва да свикнеш. Тук ще бъде твоят дом и ще ме срещаш всеки ден. Нямах друг избор.

Тя погледна през прозореца. Далечните планини се издигаха над гората и пробиваха с острите си, стръмни върхове, лазурното синьо небе. То беше чисто, нямаше нищо по него, освен няколко пух-

кави бели облачета и рееци се из въздуха птици.

– Както казах, тук ще живееш. Можеш да излизаш и да се разхождаш в градината. Можеш да ходиш, където си искаш из сградата, да влизаш във всички помещения, да разглеждаш, да четеш книжки от библиотеката, да гледаш филми, да правиш каквото си пожелаеш. Само в една-единствена стая ти е забранено да влизаш – на първия етаж под стълбището има една врата. Никога не я отваряй и не влизай там! Никога, каквото и да се случи. По какъвто и да е повод и по каквато и да е причина! Разбра ли ме?

– Да... – отговори със страхопочитание тя.

– Добре. Аз излизам. Днес ще отсъствам за известно време. И умната! Никога, ама никога дори и не си помисляй да отваряш вратата под стълбището! – повтори заповедта си той и тръгна по дългия коридор.

.....

След малко тя го видя през прозореца да се отдалечава, след кратък разговор с портиера.

.....

Не помнеше коя е, нямаше спомени и за миналото, не знаеше кога и как е дошла на този свят.

.....

Като разгледа всичко на втория етаж, тя реши да слезе долу.

.....

В един миг се сети нещо, спря се и се обърна към стълбището. Беше много учудена: до забранената врата под него имаше закачалка, а на нея окачен ключ. След като е толкова строга забраната на Великана да се влиза в тази стая, защо не е скрит ключът? Персоналът ли е толкова небрежен или Великанът достатъчно разсеян, че да не забележи такава грешка?

Любопитството ѝ нарастваше с всяка измината секунда. Тя неволно посегна към ключа, но се поколеба! Ами забраната? Не! Не бива!

Защо ли пък не? Нали Великанът го няма? Как ще узнае? Нали тя съвсем за малко ще отвори? Няма да влиза! Само за кратко ще надникне и пак ще затвори. Какво пък толкова?

Тя взе ключа, вкара го в ключалката и го превъртя. Вътрешната ѝ борба не стихваше. Непокорното любопитство ли щеше да надделее или страхът от Великана и необходимостта да се подчинява на заповедите му? Хвана бравата, натисна я надолу и я дръпна, като едновременно с това затвори очи.

Вратата е вече отворена! Какво пречи да отвори очи и да погледне какво има вътре?! И тя ги отвори. Гледката, която се разкри пред очите ѝ, я накара да се вцепени от изненада и ужас!

= = = (СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ) = = =

КУЧЕТО

от Стефан Кръстев

Кучето лежеше бездиханен.

Така му беше прякорът, иначе живееше по-зле от куче. Бездомните псета си имат общества, другите – дом и господари.

Той ни едното, ни другото.

Не говореше разбираем език. Вибрираше с език, мънкаше, плюнчеше се и подсвиркваше с нос. Не приличаше на човешка реч.

За разлика от повечето клошари, нямаше ни барака, ни мазе, ни изоставена съборетина.

Зимата просто изчезваше. Навсякъде в снега се виждаха следите от разпарцалените му кубинки. Но не и той.

Стоплеше ли се, битуваше в храсталаците на парка.

Снощи изглеждаше весел. Усмиваше се широко. Пиеше на едри глътки, а почерпките валяха. Само аз го почерпих две водки, а масата и без друго беше пълна.

Оттегли се с достойнство, дори не залиташе. Направи жест подобен козируване и тръгна към „спалнята си“. Тази сутрин, докато отрезнявах с бира и чорба, се сетих за него. Сигурно и той след снощните подвизи не се чувстваше добре.

Взех две бири и тръгнах към храстите.

Не мърдаше.

Нямаше пулс.

Изглеждаше доволен.

Набрах бърза помощ. Минаха няколко часа, докато дойдат. Потвърдиха смъртта му.

= = = (СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ) = = =

КАРТИНИ ВЪРХУ ВАРОВИК от Рагослав Филипов

Лятото на 1988 година, някъде след 15:00 часа.

Юлска жега пулсира назад извън светлото гърло на пещерата. Вътре е обаче прохладно, дори леко студено.

Входът се смалява все повече и повече, след всяка нова крачка напред. Щом като преминат завоя, съвсем ще престане да се вижда.

Двамата – професор от София и науцващ младеж от близкото полузапустяло селце, правят последни стъпки към целта.

В съскащото сияние на петромакса ярко грейват почернели от мрак стени. Изгладени са от подземни води, някога луди, вече отдавна пресъхнали. Нататък слепотата на тунела се разширява до същинската част на пещерата, където звуците прелитат като хвърлени с прашка и кънтят под невидим свод. Ясно се чува

как недалече капе лепкаво-тежка варовита вода – сигурно расте сталагмит. Свежа тяга дърпа нагоре въздуха.

– Точно тука е мястото! – скрива професорът в джоба си някаква карта, ръчно чертана, сто на сто иманярска. Не дава никакво време на Оги да надникне в нея – русоляв и престорено сънлив, но иначе с очи, играещи на четири!

Стигнали са вече до фигурите...

Професорът е млад и желае да обогати науката с нови открития.

.....

– Каква е тази пиратска карта? – не може да се стърпи младежът и пита кротко, с цялата наивност, на която е способен.

.....

Вместо да му отговори, гостът от столицата проявява нетърпение:

– Какво знаете за тези фигури?

– Те са върху стената от незапомнени времена... – поема си дъх читалищният деец. Готов е да награди историческата наука с някоя опашата измислица. Иска му се да блесне с познания пред истински спе-

циалист. Но в поверената му библиотека е чел само „Смелият Чунг“, и то с липсващи, откъснати страници. Май по-добре е да си признае, че нищичко не разбира от пещерни рисунки...

Затова кучото момче гледа почти с отегчение драсканиците върху гладката варовикова стена:

Те наподобяват три фигури – на мечка, на първобитен ловец с копие и на някакво хилаво съвременно човече.

.....

Огнян се опитва да гадае, с нажежено до бяло чувство за хумор:

– Някой овчар, докато вълци са яли овцете му отвън, се е позабавлявал хубаво, като е нашарил стената с „праисторически“ рисунки! Като си е изтъпил ножа, продължил само с въглен. Накрая пооцветил това-онова, с парчета хума или тор от прилепи...

А друг овчар, за да не остане назад, с по-късна дата – поставил на човечето очила...

– Да, наистина са очила – сухо се съгласява професорът. – Но нито една черта не е дълбана с метален нож.

– А с какво?

– С кремък...

.....

Музейната машина на времето бе съвсем стар модел. Почти прототип.

.....

Киборгът ненавиждаше привидното си сходство с робот, а по интелигентност живият му ум решително превъзхождаше тоя на Пукелито. Реализиран като гладиатор с мрежа и тризъбец, беше набавил огромна маса ценни сведения за древните римляни. Лека и свръхздрави, мрежата автоматично поглъщаше и предаваше информация.

Истинско богатство, по-ценно от живота, бе тризъбецът с недоокастриени чепове на дългата дръжка. Натискането им включваше зъба на Смъртта, зъба на Забравата и зъба на Миналото.

Зъбът на Смъртта можеше да убива безшумно или ефектно.

.....

Зъбът на Забравата създаваше силно хипнотично поле – можеше да покрие целия амфитеатър, да подчини всички на во-

лята на оператора. Той го измъкваше от най-заплетените ситуации, без да се налага да убива.

Зъбът на Миналото имаше съвсем ограничен периметър – разместваше хронопластовете през последните четири-пет минути. Тия минутки бяха достатъчни на притежателя на тризъбеца да надхитрява преследвачите си. За далечни скокове във времето бе напълно негоден.

И ето че сега Бенсън бягаше като ранен от пияни ловци див звяр. В него живееше съзнанието на млад историк, починал след злополука.

Не беше нито робот, нито човек като останалите хора. Киборг! Как го ужасяваше тая дума преди!

.....

Но Бенсън харесваше това свое изпонатрошено в битки и цялото в белези гладиаторско тяло и бе твърдо решил за нищо на света да не се разделя с него. Както не се разделяше никога със смешните очила, останали му в наследство от историка. Сваляше ги само пред римляните.

.....
Поради по-късия си крак, една съвсем извинителна причина, Ъм никога не ходи на лов.

.....
Какво щеше да остане от него тогава?

Познаваше смъртта – озъбен звяр, човек със стиснати устни, отровна лакома хапка, беззъба старост... Неговата е някъде наблизо – търси го, дебне, примамва. Какво да направи?

И ето, ръката му посяга към въглена, после към кремъка... Почти сама, като в гърч, конвулсия. Но не за да очерни или да убие с тях, а да обезсмърти...

Чертае Ъм по стената, стопля я с дъха си, с докосванията на ръката.

= = = (СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ) = = =

НЯМА ЗНАЧЕНИЕ ОТ КОЕ ВРЕМЕ СА

от Славян Йорзакиев

Смит бързаше и шофираше между потока от автомобили, като подгонен от изчадия... Бе платил на информатора с един златен медальон, подарък от дядо му. Семейна реликва, принадлежала на знатна дама от времето на Луи XIV.

Но Бети му бе по-скъпа дори и от всички скъпоценности на Земята!

Бе отвлечена от един негов състудент. Богаташче, чиито единствена цел и престои в колежа явно бяха да прави мръсотии и да трови живота на другите. И основното му занятие бе да преспи с всички момичета, почвайки от красавиците.

= = =(СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ) = = =

БУРЯ

от Светослав Георгиев

Яростният грохот на бурята се стовари върху ми. Бягам обезумял, без да обръщам внимание на едрите капки дъжд, които ме бият през лицето. Светкавици прорязват нощта и за миг осветяват ярко водната пелена, сипеца се от небето. Клонките на дърветата ме шибат яростно, докато прелитам край тях в лудия си бяг, тревите и храс-талаците ме дърпат за краката, опитват се да ме препънат, да ме предадат на звяра, който ме преследва. Изкрещявам от страх и в същото време чувам зловещия рев на съществото по петите ми, който се слива с поредния тътен. Бягам, трябва да избягам. Трябва да кажа за случилото се в селото. Дишането ми е накъсано и въздухът излиза със свистене от гърдите ми, вятърът пици в ушите ми, а дъждът ме заслепява.

Не мога да спра.

Трябва да избягам.

Трябва да предупредя другите.

Всички останали са мъртви.

...НЯКОЛКО ЧАСА ПО-РАНО:

Събуждам се рязко. С вик. Сънувах ужасен кошмар. Не мога си спомня какъв, но треперя целият. Около е мен е непрогледна тъмнина. Тихо е. Въпреки горещината, в лятната нощ по гърба ми се стичат струйки ледена пот. Нещо не е наред. Знам го. Усещам го като зимен мраз, проникващ в костите. Не смея да се изправя, не смея да се огледам, поемам си дъх колкото може по-бавно и тихо.

Постепенно започвам да се опитвам да се отърся от внезапния вцепеняващ страх.

Пристигнах в селото в късния следобед вчера, грохнал от умора. Село е силно казано. Състои се от няколко къщи, скупчени една до друга, в гористата местност в планината. Връщах се от лов. Глутница вълци върлуваше тъдява и ми бяха платили да я прогоня или избия. Мисля, че бях успял с първото, а на гърба си освен счупения си лък и малкия арбалет, носех половин дузина прясно одрани кожи. Во-

дачът на глутницата – огромен вълк, един от най-едрите, които бях виждал – раних смъртно, но успя да избяга, заедно с ножами, забит в тялото му. Беше хубав нож. И красив вълк. Жалко и за двете.

Дърварско село. С дървени уютни къщи и отрудени сурови жители. Чудех се защо са потърсили моята помощ – би трябвало чудесно да знаят как да се разправят с вълчата глутница. Учудването ми продължи, докато не попаднах на самите вълци. Нещо не беше наред с тези животни.

.....

Когато се върнах в селото, хората ме посрещнаха с хладно одобрение и получих пестеливи благодарности, заедно със заплащането си. На следващия ден щях да си тръгна, като се постарая да оставя колкото се може повече разстояние между мен и местата със спомена за огромния вълк.

Същата вечер изпих доста от добрата бира на дърварите и съм заспал като мъртъв.

...Спал съм досега. Не знам колко време е минало. Явно, все още е нощ. Мракът е непрогледен. Всяка светлинка е угасена.

Луната е закрыта от облаци. Насилвам се и ставам. Опипом се ориентирам в общото помещение за спане в къщата за гости. Подхлъзвам се в нещо лепкаво на пода и падам. Лепкавата студена течност е навсякъде около мен. Напипвам и нещо друго – меко и хлъзгаво, като парче месо. Треперещите ми пръсти продължават да опипват нещото. Ръка! Господи, това е ръка! Гласът ми се е свил в гърлото и не мога да изкрещя, колкото и да искам.

.....

...СЕГА:

Бягам, трябва да избягам. Трябва да кажа за случилото се в селото. Дишането ми е накъсано и въздухът излиза със свистене от гърдите ми, вятърът пици в ушите ми, а дъждът ме заслепява.

= = = (СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ) = = =

ИМАА ЛИ Е МОЦАРТ ПРИЯТЕЛ АСТРОНОМ?

от Мариян Петров

(на Валентина Николаевна Журавльова)

Телефонът звънеше упорито. Раздразнен от педагогическия съвет, от който току-що се връщах – затова още бях с палто – нямах никакво желание да вдигна слушалката. Освен това се и досещах кой може да е. Поредната разгневена майка-закрилница на поредния полуидиот – мой ученик – с поредния тъп въпрос относно поредната ниска оценка по история на последния. Въобще не ми се слушаха тъпи традиционни фрази от типа на: “Ама знаете ли, той си избоде очите от четене на таз` пуста история?” Или: “Ама ние с баща му всяка вечер го препитваме.” Като че ли всеки професионален шофьор и медицинска сестра в тази страна са стопроцентови спецове в областта на която и да е научна дисциплина. Да не говорим пък за заплахите от типа: “А знаете ли къде работи баща му?”, на които

постоянен любим отговор ми бе станал изразът: "Ако ме интересува, ще проверя в канцеларията на училището."

Телефонът упорито продължаваше да звъни. Дългогодишният цивилизационен навик, който с още хиляди подобни, допринасяше за ширещия се все повече и повече стрес у хората, ме накара да вдигна слушалката.

– Ало! Къде се губиш бе, човек? – прозвуча отсреща гласът на моя бивш съученик и все още приятел Андрей.

– Дела, дела и пак дела! – отвърнах му в традициите на отминалото безвъзвратно – според някои тоталитарно, а според други добро старо – време.

– Ти нали си историк? – попита Андрей.

– Предполагам – смънках, вместо да задам подразбирация се от само себе си въпрос: "Аз пък си мислех, че ми се обаждаш, за да ме питаш как съм."

– Отговори ми тогава, моля ти се, на следния въпрос! – продължи в същия дух Андрей. – Имал ли е Моцарт приятел астроном?

= = = (СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ) = = =

ПЪРВОБИТНО ПЛЕМЕ от Станимир Костадинов

В деня, в който научих, че ме пращат в командировка на Делта-Голбо, бях особено радостен и щастлив. Особено при тези обстоятелства – трябваше да пилотирам кораба, с който ще пътува професор Сингдач Тхи-Ширх, известният учен от Сириуската конфедерация, политическото обединение на планетите около Алфата на „Голямото куче“.

Традицията академичните среди от Слънчевата система и Сириус да съчетават транспорта до отдалечени точки на Галактиката беше доста стара, може би на близо хиляда години. Много практично и евтино излизаше кораб от едната звездна система да вози по разни симпозиуми, конгреси и конференции, делегатите и от двете. Същото се отнася и за научно-изследователските експедиции.

.....

Професорът обаче, също както и своите земни колеги доценти и професори на дело

потвърждаваше поговорката, че „Старото куче нови номера не учи“. Те не можеха да овладеят приложната космическа навигация, а и не проявяваха желание. Ето така се наложи практиката единият от делегатите да е млад специалист с умения и правоспособност да управлява совалката, а другите – утвърдени възрастни учени с голям опит.

Благодарение на тези обстоятелства мен, младия асистент само с една годишна стаж след дипломирането, ме сполетя този късмет – да присъствам на Галактическа конференция под мотото: „Търсене на Братя по разум в необятната Вселена“.

На следващия ден сутринта бяхме готови за старт. Професорът беше долетял с редовен полет до Земята и по обяд трябваше да тръгнем от тук. Пътуването нямаше да е скучно – възрастният сириуски учен се оказа доста словоохотлив и безспорно интересен събеседник. По пътя той ми разказа една много загадъчна, мистериозна история.

Но нека не избързвам, всичко по реда си.
= = = (СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ) = = =

УБИЕЦ НА КОШМАРИ

от Paqu Pageв

1.

Стаята беше голяма и пълна само с езотерични вехтории, някои от които сигурно бяха на повече от век. По ъглите и под тавана висяха огромни паяжини, обсипани с гниещи мухи. Стените вероятно някога са били бели, но сега сивееха от мръсотия, а на места бяха обсипани с плесен.

Единствената електрическа крушка бе закачена на къс прояден кабел над разнебитената и напукана дървена врата, и хвърляше мъждива светлина през паяжините около нея.

Стаята бе пълна с най-различни твари. Петима от тях бяха с човешки произход – две вещици и трима уорлока. Имаше още инкуб и сукуб, три вампирки, които твърдяха че са сестри, и върколак – грубоват на вид, космат и ръмжащ. Точно под тавана висяха няколко призрака и полтъргайт. В единия ъгъл се бяха свряли едно зомби и едно

банши и нещо си шушукаха. До вратата се бе подпрял дребен зелен леприкон и си подхвърляше испанска златна монета със скучаещо изражение на лицето.

.....

– Че защо и тримата? Един уорлок не може ли да донесе “Библията на Дявола”?

– Прекалено е голяма и тежка. Направена е от 160 агнешки кожи.

= = =(СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ) = = =

БОРБА ЗА ЖИВОТ

от Стефан Кръстев

Усети изведнъж прилив на бунт. Страх и безсилие. Нещо като гняв, нещо като отчаяние. Силно вълнение, обърканост. Щеше да се случи неизбежното, всяка клетка го усещаше, всеки трепет го подсказваше, всяка съпротива беше излишна. Бореше се, бореше се яростно, диво, не се предаваше, а нещо в него искаше да се предаде, възбуждаше се при мисълта да се предаде, унасяше се, ставаше му приятно, отпущаше се на течението. Оставяше на силите да го водят към края. Лекота го изпълваше. Топло му ставаше, трепетно. Ужасяващото предчувствие го нямаше. Примирението действаше като упойка. Близкият край беше безразличен. Но се опомняше, миг преди да скъса с всичко. Безнадеждно беше, знаеше. Нямаше да може да се бори още дълго, знаеше. Безсмислено беше, но продължаваше, продължаваше точно защото беше безсмислено.

= = = (СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ) = = =

ЗА КАКВО ДА ЖИВЕЯ от Рагослав Филипов

1.

„В тази розова майска вечер на 1847 година аз, Едгар По – добре известен може би на поне част от читателската публика, предвкусах удоволствието от предстоящата лекция на професор Арчибалд Бътлър, която щеше да се състои в скромната кръчма на любимия ни съгражданин Самюел Бърг, на тема „МОЖЕ ЛИ ДА СЕ ПРЕДСКАЗВА БЪДЕЩЕТО?“

По-точно темата трябваше да бъде „КАК?“, защото многобройните факти от дълбока древност до нашите просветени дни, още от времето на Диодор Сицилийски до днес, убедително доказват, че бъдещето е предсказуемо.

.....

Като допълнение към лекцията бе обявено и провеждането на спиритически сеанс с обещаващото заглавие: „ПРАКТИЧЕСКО ИЗВИКВАНЕ НА ДУХОВЕ!“.

.....
Не мога да не призная, че в нашето малко градче – на около шестдесет мили от Ричмънд, нямаше тогава чак толкова голямо изобилие от интелектуални предизвикателства.

.....
...Бътлър беше медиум по рождение – и на двете си ръце имаше гънки, очертаващи буквата „М“. Говореше се, че успешно извиквал духове от различни социални слоеве.

.....
Навън жабите упорито квакаха на дъжд. Вечерното небе над величествената верига на Апалачите се беше обагрило в красиви розови пламъци.

.....
Вътре обаче, в самата кръчмичка, положението не беше чак толкова розово – откъм финансовата му страна. Местното население не беше оценило както трябва достойнствата на предстоящата лекция. Посещаемостта бе почти нулева – освен мен, освен самият професор, който се държеше храбро и даже малко наперено, присъства-

ха само двама души още: собственикът на заведението Самюел и печатарят Хъмп. Последният се прехранваше как да е от печатане на покани за сватби, некролози, съобщения за издирване на престъпници, обяви за щяло и нещяло, първи стихосбирки (на млади и на престарели автори), календари, картички и така нататък. Мечтата му бе някога, когато и да е, преди да склопи очи, да отпечата Библията.

.....
Столтът под Хъмп изскърца жално, когато професор Бътлър направи разумно предложение:

– Джентълмени! Предвид на този умален състав – само трима посетители, или по-точно – само двама (тъй като уважаемият Самюел присъства повече в качеството си на собственик на заведението!), не е ли по-добре, вместо да чуем лекцията, да пристъпим направо към практическия сеанс!? Какво ще кажете? А после може и да побеседваме...

Всички се съгласихме единодушно.”

2.

Сара отвори очи. Покрай клетката ѝ постоянно преминаваха посетителите на Североамериканския резерват „ОТ АМЕБАТА ДО ПОСЛЕДНИЯ ЧОВЕК“, който се намираше на около 60 мили от Ричмънд. Отделни единици или цели потоци от представители на извънземните раси идваха тук, за да видят последното разумно същество, оцеляло след нашествието им. Вече нямаше за какво да се крият. Бяха новите господари на планетата.

.....

Когато в някой от насрещните змийски погледи срещаше нещо като съчувствие, тогава юмручетата ѝ здраво стискаха и дърпаха неподвижните прътове на решетката. После отпускате ръцете си и с недоумение се вглеждаше ту в дясната си, ту в лявата си длан, където бръчките на свиването бяха очертали рязко две големи букви „М“. Медиум! Дарбата ѝ да общува телепатично сега обаче се превръщаше в проклетие.

„Хей, ти! Нещастнико! С рогчето на носа! Зная какво си мислиш в момента!“

Рептилът, който тъкмо я разглеждаше с любопитство, замръзна на мястото си, със съскане на спукана автомобилна гума.

Изпрати му нов телепатичен сигнал:

„Я се погледни на какво приличаш, небесен червей такъв, велики пратенико на космическата справедливост и ред!“

Тук вече нещастният велик червей не издържа на ругатните и отвърна:

„Уважаема госпожо! Аз ви прощавам. Не сте виновна за това, че вашата Земя беше и все още е толкова красива планета, със злато и уран в недрата, със скъпоценни минерали, с вода от стари ледници, с щедри почви, раждащи безумно сладки плодове! Който веднъж ги вкуси, не забравя, докато е жив! Е, как при това положение да оставим само на вас цялото това богатство!“

„Престъпник!“

„Не съм престъпник. Аз съм професор, по вашите представи, в една далечна точка от Вселената. Моята Родина не е така щедра като вашата. А вие с какво точно заслужихте всички тия благини? С какви положителни качества?“

И рептилът отмина с достойнството на победител в спора. Спря пред съседната клетка, при шимпанзетата.

.....

Как бързо мина времето! Първо започнаха да изчезват някои от връстниците и от съседите. После пооредяха и ставаха все по-малко роднините. Пръстта ги поглъщаше, уж за да им осигури покой. Само до преди няколко години Сара имаше и деца – две момчета, близнаци. На възраст колкото да държат в ръце истинско оръжие, вместо играчки. Загинаха в последната битка от завладяването на Земята.

.....

От корабите на пришълците излизаха и се втурваха в атака безчет завоеватели, въоръжени с надменност и с предимствата на извънземни технологии.

.....

Сара, след като дойде в съзнание, бе избрана по някакъв неизвестен за нея критерий да бъде жив експонат в новосъздавания се Музей на земния живот, наречен по-късно Североамерикански резерват.

.....

3.

„Цялата тая история имах намерение да опиша точно и безпристрастно така, както лично я бях възприел. Минаха обаче няколко дни, през които валя много и непрекъснато, с бледи светкавици и ефектни гръмотевици и това ми попречи да се съсредоточа както трябва. Бътлър вече беше изчезнал и заминал някъде с плакатите си и с ония шест долара, които бе припечелил от нас – моите два, тези на Хъмп, и двата от Сам. Черпенето с уиски, разбира се, приключи за сметка на заведението.“

= = = = = (СЛЕДВА
ПРОДЪЛЖЕНИЕ)= = = = =
= = = = =

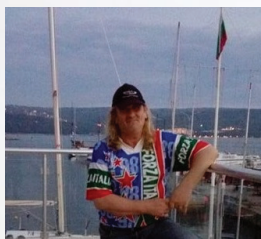
КРАТКИ БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ:

1. Ради Радев

Писател, журналист и популяризатор на научна фантастика. Роден е на 8 ноември 1977 г. в Кърджали. Публикувал е свои разкази и статии във вестниците „Капитал“, „Пари“, „Учителско Дело“, „Литературен Форум“, „Мускули и Фитнес“, а също и в списанията „Осем“, „Зона Ф“, „Локус“/САЩ/“ и „PC Magazin Bulgaria“. Отпечатани са две издания от неговия сборник с разкази „ЧОВЕК БЕЗ МАГИЯ“. Тиражите им са изчерпани напълно. Негови творби са преведени на английски, руски, датски, украински и румънски езици.

Участва с разказите „Полет“ и „Убиец на кошмари“.

2. Славян Йоргакиев (Sav Yorg):

Роден е във Варна през 1966 г.. Има електротехническо образование. Пише стихове, разкази, романи. Рисува графики, пластики, маслени картини, работи с глина. Издал е романите „ЖИВОТО СЪКРОВИЩЕ“ - 2008 г. и „СКЕДЕСА, СЕСТРАТА НА СПАРТАК“ - 2013 г.; СБОРНИК с фантастични разкази; СБОРНИК с криминални разкази; СТИХОСБИРКИТЕ „Нарекох те целувчице“, „Стихове във Вечността“ „и „Милиарди самотни сърца“. Има сценарий за филм по романа му „Скедеса, сестрата на Спартак“.

Участва с разказите „Храна“ и „Няма значение от кое време са“.

З. Мариян Петров:

Роден през 1961 г. в Добруджа, зодия Лъв. Завършил е Факултета по славянски филологии при Софийския университет „Св. Климент Охридски“, специалност „Българска филология“, магистър. Писател, преводач и фен на фантастичната литература. Награждаван е с различни награди на конкурси за фантастика, включително с първа награда на списание „Дракус“ през 2013 г. за разказа „Имал ли е Моцарт приятел астроном?“. Подвизава се и като М. С. Стоун, с който псевдоним са публикувани три романа от поредицата му за Меф Ист О’Фел. Зад гърба си има повече от 80 превода, като за негово съжаление, доста малко от тях са на фантастични творби. „ОБАЖДАНЕ ОТ АДА“ е заглавието на една от последните му книги. Участва с разказите „Имал ли е Моцарт приятел астроном?“ и „За спомен“.

4. Светослав Георгиев:

Роден е на 16.10.1983 г. в Благоевград. Живее в София. Щастливо женен. Горд баща на двама сина. Работи в сферата на продажбите на услуги.

С дългогодишен опит в продажбите на сертификационни услуги, откъдето е идеята и името на разказа „Сертификаторът“, който се публикува за първи път. С писане се занимава като любител, когато има време.

Участва с разказите „Сертификаторът“ и „Буря“.

5. Станимир Костадинов:

Роден е на 8 февруари 1968 г. в град Завет, обл. Разград. Следвал е в Русенски университет „Ангел Кънчев“, специалност „Автоматика“.

Дипломира се като инженер през 1995 г. Работел е в ТВ „Далекосъобщения“-Кубрат като телефонен техник, продавач на бензиностанция, учител в Политехническа гимназия по земеделие „Климент Аркадиевич Тимирязев“, застрахователен агент и др. Публикувал е свои фантастични творби в „Други Светове“, „Психотроника“ и „НЛО“.

Участва с разказите „Провалът“ и „Първобитно племе“.

6. Стефан Кръстев - Цефулес:

Роден е през 1969 г. в Асеновград. Живее и работи в Плевен. Автор е на десетки книги – ПОЕЗИЯ И ПРОЗА, издадени на хартиен и електронен носител. Сменил е повече от десетина професии. В момента е страньор и водещ рубрика във вестник „BG Север“, със своя рубрика и в литературен сайт „Буквите“, разработващ най-грандиозния си до този момент проект, фентъзи-сагата „НЯМ СВЯТ“. Издал е книгите „РОМФЕЯ“, „БЪГ ВЪВ ВРЕМЕТО“, „БАЛИЯТА“, „ПРЕДИ ПОТОПА“ и др.

Участва с разказите „Кучето“ и „Борба за живот“.

7. Радослав Филипов – съставител на сборника:

Роден е във Видин през 1945 г. Работил е като районен съдия в Троян, Кула и Лом, както и в родния си град, в продължение на повече от 17 години. През 1989 г. разказът му „ДОКАЗАТЕЛСТВА ЗА ТРЕТИЯ ВЗРИВ“ е отличен с първа награда и почетен знак на конкурс за научнофантастичен разказ, организиран от КК на ДКМС и Дома на енергетика при СО „АТОМНА ЕНЕРГЕТИКА“ - гр. Козлодуй и е публикуван във в. „Орбита“. Разказът му „Картини върху варовик“ е отпечатан през 1990 г. в списание „Омега“ на Агоп Мелконян, а в АЛМАНАХ „НОВА БЪЛГАРСКА ЛИТЕРАТУРА“, Проза 2014 г., на Фондация „БУКВИТЕ“, е публикуван фантастичният му разказ „Ако убиеш скарабей!“ – посветен на невероятните промени в съвременния свят, настъпили след 10 ноември 1989 г.

Свои хумористични творби е публикувал във в. „Стършел“, в. „Народна младеж“ и

др. В края на 2017 г. е издадена книгата му „ПАЗАЧИ НА ОБРАНИ БОСТАНИ“ – сборник с хумористични разкази и истории, като първа награда от спечелен конкурс на Фондация „БУКВИТЕ“.

Участва с разказите „Картини върху варовик“ и „За какво да живея.“